

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska (sprawozdawca)

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
z udziałem zainteresowanych: W. B. , S. Ł., R. S., J. S., R. W.
o wysokość podstawy wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 października 2014 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 grudnia 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) w ramach badania dopuszczalności skargi kasacyjnej
A. Sp. z o.o. od wyroku tego Sądu z dnia 30 października 2012 r. w sprawie, w
której spółka wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych,
Oddział w T. ustalających wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie
społeczne jej pracowników, ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia odnośnie do
zainteresowanych W. B. na kwotę 10.290 zł, S. Ł. na kwotę 604 zł, R. . na kwotę
9.578 zł, J. S. na kwotę 15.799 zł i R. W. na kwotę 8.883 zł. Postanowieniem z
dnia 19 grudnia 2013 r. odrzucił skargę kasacyjną w stosunku do tych
zainteresowanych jako niedopuszczalną ze względu na wartość przedmiotu
zaskarżenia. Wskazał, że postępowania sądowe rozpoczęły odwołania płatnika

decyzji wydanych osobno wobec każdego pracownika (zainteresowanego w sprawie) korygujących podstawę wymiaru składek. Przedmiotem tych decyzji były indywidualne sprawy ubezpieczonych pracowników, więc połączenie odwołań do wspólnego rozpoznania w postępowaniu sądowym nie wpływa na zmianę pierwotnej wartości przedmiotu sporu i zaskarżenia w każdej z odrębnych spraw (art. 219 k.p.c.). Zainteresowani więc pozostawali w stosunku współuczestnictwa formalnego, co uzasadniało ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia oddzielnie dla każdego z nich.

W zażaleniu wnioskodawca wniósł, o uchylenie postanowienia Sądu drugiej instancji w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) celem nadania biegu skardze kasacyjnej. Zarzucił naruszenie art. 21 k.p.c. w związku z art. 398²¹ § 2 k.p.c. przez błędne przyjęcie, że wartość przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej jest inna w stosunku do każdego z zainteresowanych i niezasadne przyjęcie, że występują w sprawie na zasadzie współuczestnictwa formalnego. Podniósł, że w sporze między płatnikiem a organem rentowym wykluczone jest współuczestnictwo zainteresowanych w znaczeniu art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c. i jednostkowe wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia indywidualnie odnośnie do poszczególnych zainteresowanych. Podkreślił, że ta właśnie argumentacja znalazła wyraz w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2009 r. (II UZ 12/09, OSNP 2010 nr 23-24, poz. 301), w którym przyjęto, iż objęcie jednym wyrokiem wielu decyzji ustalających podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenia zdrowotne pracowników i płatnika składek (pracodawcy) oznacza, że w skardze kasacyjnej organu rentowego roszczenia z nich wynikające podlegają zsumowaniu przy ustalaniu wartości przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Spór w sprawie objętej zażaleniem dotyczy ustalenia wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne zainteresowanych zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.), a więc dotyczy przedmiotu, w którym

skarga kasacyjna przysługuje zależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia niższej niż dziesięć tysięcy złotych (art. 398² § 1 zdanie pierwsze i drugie k.p.c.).

W zaskarżonym skargą kasacyjną wyroku Sąd Apelacyjny rozpoznał apelację od wyroku Sądu Okręgowego wydanego wskutek odwołania płatnika w przedmiocie wysokości składek należnych z tytułu zatrudnienia zainteresowanych pracowników od decyzji, w których płatnik jako pracodawca został zobowiązany do zapłaty składek w kwotach wynikających z decyzji wydanych osobno wobec każdego ze swych pracowników i wniósł oddzielne odwołania od każdej decyzji. W takim wypadku nie jest trafne stwierdzenie, że wartość składek przypisanych w zaskarżonych decyzjach nie decyduje o wartości przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną. Połączenie - na podstawie art. 219 k.p.c. - kilku oddzielnych spraw w celu ich łącznego rozpoznania lub także ich rozstrzygnięcia jest zabiegiem technicznym, który nie prowadzi do powstania jednej nowej sprawy i nie pozbawia połączonych spraw ich odrębności oraz nie zmienia faktu, że łącznie rozpoznawane i rozstrzygane sprawy są nadal samodzielnymi sprawami. W konsekwencji, o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia w każdej z tych spraw, w których ubezpieczeni pracownicy są zainteresowanymi w rozumieniu art. 477¹¹ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2013 r., II CSK 105/13, niepubl., z dnia 3 lutego 2012 r., I CZ 164/11, niepubl. i z dnia 2 lipca 2009 r., III PZ 5/09, niepubl.). Należy bowiem mieć na względzie konieczność wydania decyzji określających przedmiot zobowiązania częścią składki ubezpieczeniowej każdego z ubezpieczonych (art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych) i osobny tytuł ich zaskarżenia przez każdego z pracowników.

W postanowieniu z dnia 17 kwietnia 2009 r., II UZ 12/09 (OSNP 2010 nr 23-24, poz. 301) Sąd Najwyższy wypowiedział się w sposób zbliżony do stanowiska zaprezentowanego przez skarżącego, lecz pogląd ten nie został podtrzymany przez powiększony skład Sądu Najwyższego w uchwale z dnia 12 czerwca 2014 r., II UZP 1/14 (OSNP 2014 nr 12, poz. 168), w której przyjęto, że w razie objęcia jednym wyrokiem wielu decyzji ustalających płatnikowi składek (pracodawcy) i wskazanym w tych decyzjach pracownikom podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne wartość przedmiotu zaskarżenia skargą

kasacyjną oznacza się odrębnie względem każdego ubezpieczonego pracownika (art. 19 § 2 w związku z art. 398⁴ § 3 k.p.c.).

Podzielając pogląd uchwały składu powiększonego, Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu (art. 394¹ § 3 w związku z 398¹⁴ k.p.c.).